

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně **H. M.**, zast. JUDr. Branislavem Renkerem, advokátem se sídlem Praha 1, Hybernská 9, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2006, č. j. 42 Cad 224/2006 – 5,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému advokátovi stěžovatele JUDr. Branislavu Renkerovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Praze, jímž byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2006, č. j. X. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatelky o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek stanovených v ust. § 43 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů.

Krajský soud zjistil, že podaná žaloba postrádá náležitosti stanovené v ust. § 37 a § 71 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť z ní není zřejmé, jakého rozhodnutí se týká, žalobkyně neuvedla důkazy, které navrhuje provést, ani výrok rozhodnutí soudu, jehož se domáhá. Rovněž k žalobě nepřipojila napadené správní rozhodnutí. Usnesením ze dne 6. 9. 2006, č. j. 42 Cad 224/2006

– 3, proto soud žalobkyni vyzval k odstranění vad podání ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení. Současně ji poučil o tom, jakým způsobem má vady odstranit, a o následcích nesplnění uložené povinnosti. Na tuto výzvu (doručenou dne 11. 9. 2006) však žalobkyně nereagovala a nedostatky podání ve stanovené lhůtě neodstranila. Krajský soud dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky řízení a v řízení tak není možné pokračovat. Žalobu proto usnesením odmítl.

Stěžovatelka podala proti tomuto usnesení včas kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Požádala o přezkoumání rozhodnutí žalované ve věci žádosti o invalidní důchod. Dále uvedla, že jednáním soudu došlo k porušení jejích práv ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. S ohledem na složitost věci a právního systému České republiky měl soud stěžovatelce ustanovit zástupce k ochraně jejích práv. Z podání stěžovatelky ze dne 4. 9. 2006, 25. 10. 2006 a 1. 11. 2006 je zjevné, že právní formulace obsažené v usnesení krajského soudu jsou pro ni jakožto právního laika nepřehledné a nesrozumitelné. Stěžovatelka je v tíživé finanční situaci a je pro ni tudíž nedostupná jakákoliv právní pomoc, kterou by musela hradit ze svých prostředků. Zástupce z řad advokátů jí byl ustanoven teprve po podání kasační stížnosti. Na základě uvedeného stěžovatelka považuje napadené usnesení za nezákonné. Navrhla proto, aby je Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Po posouzení věci uvážil Nejvyšší správní soud takto:

V projednávaném případě krajský soud žalobu odmítl, neboť měl za to, že v řízení nelze pokračovat pro nedostatek podmínek řízení. O věci samé tudíž meritorně nerozhodoval. Nejvyšší správní soud tak může v řízení o kasační stížnosti posoudit pouze to, zda závěr krajského soudu, že podaná žaloba postrádala náležitosti podle ust. § 37 odst. 2 a 3 a § 71 odst. 1 s. ř. s., je odpovídající a zda soud následně postupoval v souladu s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. Nemůže se však již zabývat samotným rozhodnutím žalované, tedy tím, zda žalovaná správně posoudila splnění podmínek přiznání částečného invalidního důchodu stěžovatelce.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Praze z hlediska uplatněného stížního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Žaloba musí obsahovat jak obecné náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., tak zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 a 2 s. ř. s. Podle citovaného ustanovení musí žaloba mj. obsahovat označení napadeného rozhodnutí, označení důkazů k prokázání tvrzení žalobce a návrh výroku rozsudku. K žalobě je třeba připojit jeden opis napadeného rozhodnutí.

Podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem Krajského soudu v Praze, že podaná žaloba neobsahovala výše uvedené náležitosti vymezené v ust. § 71 odst. 1 a 2 s. ř. s. Krajský soud proto stěžovatelku vyzval k jejich doplnění ve lhůtě 10 dní. V usnesení obsahujícím tuto výzvu byla stěžovatelka poučena o tom, jakým způsobem má své podání (žalobu) doplnit,

jakož i o tom, že neodstraní-li vady podání, soud usnesením řízení o tomto podání odmítne. Na výzvu soudu stěžovatelka nijak nereagovala, ani nepožádala o případné prodloužení lhůty, která se s ohledem na povahu předmětného úkonu, k němuž byla určena, jeví i Nejvyššímu správnímu soudu jako přiměřená. Stížní námitku, že krajský soud nevzal v úvahu, že stěžovatelka je neznalá práva a neustanovil jí proto zástupce k ochraně jejích práv, posoudil Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Z ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. vyplývá, že předseda senátu může za stanovených podmínek ustanovit usnesením zástupce navrhovatel, a to na jeho návrh. Pokud tedy stěžovatelka měla za to, že její právní znalosti nepostačují k sepsání žaloby či k odstranění jejích nedostatků, avšak současně neměla možnost zajistit si právní pomoc, mohla o ustanovení zástupce soudem sama požádat. Žalobkyně však nejen že toto neučinila, ale na výzvu soudu nijak nereagovala. Neobeznámila ho tedy ani se skutečnostmi tvrzenými v kasační stížnosti o složitosti věci, své neznalosti práva a neporozumění výzvě tak, aby soud mohl ve věci ochrany jejích procesních práv učinit další úkony. Krajskému soudu tedy v jeho procesním postupu nelze ničeho vyčíst.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že Krajský soud v Praze postupoval zcela v souladu s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. a nepochybil, pokud z důvodu neodstranění vad žaloby, pro něž nebylo možno v řízení pokračovat, žalobu odmítl.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že napadené usnesení netrpí nezákonností z důvodu tvrzeného stěžovatelkou podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Za této situace již Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Ustanovenému zástupci stěžovatelky náleží v souladu s § 9 odst. 2 a § 11 písm. b), c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za tři úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 1500 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 900 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Účtovanou odměnu za úkon označený jako „studium spisu u Krajského soudu v Praze“ Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť je podle jeho názoru zahrnut pod ust. § 11 písm. b) advokátního tarifu. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2400 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese podle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

